

LIBRISWe know
books

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burciom
Tehnoredactare & design copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Ilustrația copertei: Olga Borodkina/shutterstock.com

DANIEL PENNAC

Povestea unui cățel

Traducere din limba franceză de
Octavian Soviany

Editura Paralela 45**Editura Paralela 45**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PENNAC, DANIEL

Povestea unui cățel / Daniel Pennac; trad. din lb. franceză de

Octavian Soviany. - Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3636-2

I. Soviany, Octavian (trad.)

821.133.1

Cabot-Caboche
Daniel Pennac

Copyright 1982 by Éditions Nathan, Paris – France,
pour la première édition.

Copyright 2002 by Éditions Nathan / VUEF, Paris – France,
pour la présente édition.

Édition originale: *Cabot-Caboche*.

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate
intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Ochi de lup

Cuprins

1. Potaie jegoasă! / 7
2. Ce atmosferă! / 10
3. Copilăria / 13
4. Măicuța Bot Negru / 15
5. O stăpână? / 21
6. Orașul / 24
7. Atențiune, un șobolan! / 29
8. Minunată deșteptare! / 36
9. La hingheri / 39
10. Frica cea adevărată / 42
11. Morocănosul / 48
12. Racul, Gulia și soarele / 52
13. Câinele meu și numai al meu / 57
14. O stăpână bine dresată / 59
15. Trăiască pescărușii! / 61
16. Botezul / 65
17. Un câine care dă afară / 70
18. Câinele meu? Care câine? / 74
19. Demnitatea / 78

- 20. Fugarul / 83
- 21. Hienoiul / 90
- 22. Hiena și mistrețul / 96
- 23. O singură soluție, seducția / 100
- 24. Copiii sunt „nici așa, nici așa“ / 103
- 25. Prea fericit / 107
- 26. Cimitirul de câini / 111
- 27. Italianul, artistul și egipteanca / 117
- 28. Pomița! / 122
- 29. El și Pomița / 129
- 30. Cotețul / 134
- 31. Pe fereastră / 139
- 32. Pe drum / 143
- 33. În umbra hienoiului / 146
- 34. Câțiva prieteni / 149
- 35. Spargerea / 153
- 36. Bombardamentul de la Pearl Harbour / 155
- 37. Și acum îi așteaptă / 163
- 38. Ah, biata Pomița! / 165
- 39. Trăiască viitorul! / 169

Nici dresor – nici dresat, de Daniel Pennac / 170

1

POTAIE JEGOASĂ!

— Când ești un câine de pripas nu faci mofturi! Cea care zbiară e Pipărușa. Are o voce nesuferit de ascuțită. Vorbele sale se izbesc de pereții, de tavanul și de podeaua bucătăriei. Se întrepătrund cu zângănitul vaselor. Câinele nu înțelege nimic. Se mulțumește să-și lase în jos urechile și să aștepte să vadă ce s-o mai întâmpla. Oricum, a auzit destule! Nu-l supără prea tare că e luat drept un câine de pripas. Da, e de pripas, și ce dac? Nu i-a fost niciodată rușine de asta. Dar, of, vocea Pipărușii e din cale-afară de ascuțită. Și cât poate să fie de guralivă! Dacă n-ar avea nevoie de toate cele patru picioare pentru a-și păstra o poziție demnă, Câinele și-ar înfunda urechile cu labele dinainte. Dar nu i-a plăcut niciodată să-i maimuțărească pe oameni.

— Ei, n-ai de gând să mănânci supa aia?

Nu, n-avea de gând. A rămas dinaintea farfuriei făcut ghem, un adevărat bulgăre de blană, surd și mut.

— Foarte bine, n-ai decât să faci cum vrei tu, măcăie Pipărușa, dar te previn că n-o să mai capeți nimic de mâncare până nu mănânci asta.

Tocmai în momentul acela se deschide ușa, și Câinele vede, la doar doi centimetri de botul său, încălțările uriașe ale Marelui Tămâios.

— Ce-i cu urletele astea?

Asta-i o cu totul altfel de voce. Iese bubuind din corpul uriaș al Marelui Tămâios, iar cuvintele încep să se rostogolească prin bucătărie ca o avalanșă sau mai degrabă – Câinele n-a văzut niciodată o avalanșă – ca somierele vechi, cutiile televizoarelor și frigiderele stricate în groapa de gunoi de la Villeneuve, lângă Nisa. Câinele are amintiri foarte urâte de acolo. Dar iată că se discută din nou.

— Of, câinele ăsta! Nu vrea să-și mănânce supa!

— Și pentru atâta lucru faci tărăboi? N-ai decât să-l închizi în bucătărie. O să-și mănânce supa până la urmă.

Și picioarele uriașe fac stânga-mprejur, iar Marele Tămâios o ia din loc, mormăind:

— Javra asta mă calcă pe nervi.

„Javră“ e un cuvânt care înseamnă tot câine. Mai sunt și altele, cu nimic mai elogioase: „potaie“, „șarlă“, „cotarlă“ etc. Câinele le cunoaște pe toate. Dar de multă vreme nu se mai sinchisește de ele.

— Ai auzit? În bucătărie! Toată noaptea! Până ce-ți mănânci supa!

Asta-i bună! Ca și cum Câinele ar fi avut voie vreodată să doarmă în altă parte decât în bucătărie. Ca și cum l-ar fi lăsat vreodată să-și petreacă noaptea pe mocheta din salon, caldă și creță ca o blană, sau în fotoliul din antreu, care miroase a vacă, sau pe patul Pomiței.

Gresia rece din bucătărie, mersi, o știe prea bine. Nu-i nimic nou. Tip-tap, tip-tap. Pipărușa o ia din loc pe tocurele sale la fel de ascuțite ca și vorbele ei, și clac!, ușa se închide. Vine liniștea. Liniștea lungă a nopții.

CE ATMOSFERĂ!

Nu că nu i-ar fi foame. Nu că supa n-ar fi gustoasă. Cu atât mai puțin. Nu-i mai rea decât altele. (Ba, dacă o adulmeci atent, chiar miroase puțin a carne.) Și atunci?

Nu, el nu-și mănâncă supa din cauză că e supărat. Și e supărat din cauză că și Pomița e supărată.

Iar când e supărată, Pomița nu-și mănâncă supa. Și atunci, nici el. Niciodată. Din solidaritate. Pipărușa și Marele Tămâios nu și-au dat seama. N-au pic de imaginație.

Deci, în seara asta, la masă, Pomița și-a luat capul între pumnii strânși. Câinele a simțit de îndată că avea să vină furtuna. Dintre fălcile încleștate ale fetiței nu ieșeau decât niște cuvinte stridente, niște monosilabe.

— Nu. Nu mi-e foame. Nu vreau. Puțin îmi pasă.

Astea erau răspunsurile ei la întrebările Pipărușei, la ordinele Marelui Tămâios și la amenințările amândurora. În cele din urmă, Pomița s-a dus la

culcare fără să bage nimic în gură și fără să spună bună seara. Doar o privire scurtă adresată Câinelui (o mică aruncătură de ochi care era doar pentru el), pentru a-i da de înțeles că nu avea nicio legătură cu el.

„Ce atmosferă!“ își spune Câinele. A găsit o cârpă uscată în dulapul din bucătărie, a întins-o pe jos și s-a culcat pe ea, pentru că gresia este totuși prea rece. Acum, cu botul pe labe, cu sprâncenele încrunțate, încearcă să mediteze, lângă supa lui, care s-a răcit. „Da, ce mai atmosferă în casa asta de câtva timp!“

N-ar putea să spună exact ce se întâmplă, dar simte că se pregătește ceva. De trei sau patru zile, Marele Tămâios și Pipărușa se uită la el pieziș. Și coboară vocea atunci când Pomița e pe aproape. Bineînțeles că ea și-a dat seama până la urmă. La rândul ei, își spionează părinții cu coada ochiului. Atunci aceștia încep să se ferească de privirile fetiței, să se bâlbâie, să povestească indiferent ce (exact așa cum face Pomița cu profesorii ei, atunci când pretinde că și-a pierdut ghiozdanul sau și-a uitat tema). Ciudată atmosferă, nu-i așa? Iar de două zile Pomița nu mănâncă nimic. Iată unde s-a ajuns. „Oare ce se întâmplă?“ se întreabă Câinele.

Ceva l-a deranjat întotdeauna la oameni: sunt *imprevizibili*. Nu e la fel cum e cu alți câini (știe toată lumea ce vor să însemne coada între picioare sau blana zburlită, nicio problemă) sau cu pisicile (acestea își iau degeaba aerul lor prefăcut, ghicești aproape întotdeauna când sunt gata să întindă o gheară) sau

cu Timpul. (Ei da, Timpul, Câinele nu s-a lăsat niciodată surprins de Timp. De mirosurile care se schimbă mereu, de insectele care se deșteaptă din somn, de păsările care zburătăcesc prin văzduh... nu, nimic nu e mai puțin trădător decât Timpul.) În vreme ce oamenii...

„Oamenii...” repetă în sinea lui. Dar gândurile încep să se împotmolească. Ideile își pierd limpezimea. Cuvintele devin de bumbac. Pleoapele coboară. „Bun”, își spune el, „vine somnul.” Încearcă totuși să deschidă un ochi. Dar deja labelle lui aleargă după un vis. „Fie!” suspină el. Și adoarme numaidecât.

3

COPILĂRIA

Ca toate visele câinilor, și ale lui îl fac să retrăiască cele mai frumoase momente din viață. Cele mai frumoase, dar nu numai. Poftim, toată viața lui. Într-o deplină dezordine. Iată-l, de exemplu, alergând după pescăruși pe malul mării, la Nisa.

Culcat pe plajă, Marele Tămâios îl ia prosteste peste picior.

— Ia te uită la caraghiosul ăsta, care nu e în stare să prindă un pescăruș, dar o să fugă după ei toată viața.

Era adevărat. Dar Marele Tămâios habar n-avea că el, Câinele, știe prea bine că nu va prinde niciodată un pescăruș. Iar pescărușii știau și ei că din partea lui nu-i amenință nicio primejdie. Totuși Câinele continua să fugă după ei printre ciucurii valurilor, iar pescărușii continuau să-și ia zborul de sub nasul lui, scoțând un strigăt ascuțit. În lumina soarelui se iveau atunci scânteiuțe de spumă, ca să nu mai vorbim despre fulgerarea albă a aripilor pe fondul albastru al cerului.

Era frumos. Era un joc. Câinele se juca ori de câte ori avea ocazia pentru că viața lui nu fusese niciodată atât de amuzantă până atunci.

Și dacă geme acum, în timp ce doarme în bucătărie, dacă printre buze îi scapă niște suspine, dacă tremură din cap până în picioare e pentru că își aduce aminte de începuturile sale de câine, de prima lui copilărie. Cătuși de puțin veselă.

Fuseseră o familie de cinci. Trei frați, o soră și el. Abia se născuseră, când o voce omenească (o voce care părea să vină din cer și se prăbușea ca un tunet peste cutia de carton ce le servea drept locuință) a rostit foarte limpede:

— Ia să vedem: de trei ori zero face zero; de trei ori cinci, cincisprezece, scriu cinci și țin minte unu, de trei ori unu, trei, și cu unu, patru, ceea ce ne dă patru sute cincizeci; plus o sută de franci femela, cinci sute cincizeci. Scot cinci sute cincizeci de franci pe puțin.

Și vocea a adăugat:

— Cât despre ăsta, e prea urât, n-o să-l vrea nimeni; mai bine îl înec numaidecât.

Se simțise apucat de o mână enormă, ridicat în aer până la o înălțime ametoitoare și azvârlit într-o găleată cu apă foarte rece. A început să se zbată, să geamă, să strige și să se înăbușe, exact așa cum se zbate, geme, strigă și se înăbușă acum în vis.

4

MĂICUȚA BOT NEGRU

Ce s-o fi întâmplat pe urmă? Și-o fi pierdut oare cunoștința? Mister. Își mai amintește doar de puține lucruri: de soarele care îl mângâia într-o dimineață, de o cantitate formidabilă de mirosuri, de zborul în roată al pescărușilor în văzduh și, chiar alături de el, de un bot negru, care scotocea mârâind printre cutii de conserve, pneuri vechi, plăpumi despicate, pantofi scâlțiați, pe scurt, prin gunoaie.

— Ah, în sfârșit, iată că deschizi ochii, zise Bot Negru. A durat ceva vreme. Nu ești prea frumos, dar ești vânjos, nu-i așa? Mare lucru că ai scăpat de la înec.

Bot Negru îl linse drăgăstos, apoi continuă:

— Ei bine, dacă tot ai ochii deschiși, folosește-te de ei, uită-te bine în jurul tău și încearcă să înveți cât mai mult. Eu n-o să te pot hrăni o veșnicie, sunt bătrână, sunt obosită, am hrănit câteva zeci înaintea ta, drept cine mă iei? Nu-i de glumă!

Pe urmă îl mai linse o dată, iar el avu dreptul la o înghițitură de lapte, pe care îl stoarse dintr-o țâță